

ligt Fundament, men som svæver frit i Luften. Den tredie Sætning kan man vist rekapitulere saadan, at de militære Pligter formindskes mere og mere, efter som Militæret indskrænkes, og kan eventuelt til sidst blive lig Nul; naar man helt har afskaffet Militæret, kan der ikke længere være Tale om militære Pligter. Dette har jeg allerede imødegaaet. Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard har ogsaa imødegaaet det under Finanslovdebatten, og dertil kan jeg henvise, men da denne Opfattelse jo søger sin Støtte i Søkrigskonventionens, den 13de Haagkonventions Artikel 25, og da denne Artikel 25 er blevet det Hovedpunkt, hvorpaa den radikal-socialdemokratiske Folkeretsopfattelse hviler, bliver jeg nødt til at gaa en lille Smule ind paa denne berømte Artikel 25. Den lyder i den officielle danske Oversættelse som følger: „En neutral Magt er i Forhold til de Midler, hvorover den raader, pligtig at udøve den fornødne Opsigt for at forhindre“ — der staar „forhindre“, ikke „konstatere“, beder jeg ærede Medlemmer være opmærksom paa — „enhver Krænkelser af de foregaaende Bestemmelser i sine Havne eller paa sine Rede og sit Søterritorium.“ Fra radikal Side har man givet en noget ændret og mere ordret Oversættelse af Artikel 25; den findes i Militærkommissionens Betænkning af 1922. Jeg har ikke noget imod at acceptere den og vil da ogsaa læse den op. Den lyder i denne Oversættelse saaledes: „En neutral Magt er forpligtet til at udøve et saadant Opsyn, som de Midler, hvorover den raader, tillader, for at hindre i sine Havne, paa sine Rede og sit Søterritorium enhver Krænkelser af foranstaaende Bestemmelser.“ Jeg indrømmer, at den er efter mit Skøn mere ordret end den officielle Oversættelse, og jeg har ikke Spor imod at stille mig paa denne Oversættelses Standpunkt, men jeg vil tillade mig at gøre opmærksom paa følgende: Udtrykket „de Midler, hvorover den raader“ — det er jo det, man særlig tillægger Betydning — findes ikke i Landkrigskonventionen, den 5te Konvention, men kun i Søkrigskonventionen her i Artikel 25. For det andet fandtes det heller ikke i den oprindelige Affattelse af Artikel 25. Artiklen i sin oprindelige Affattelse lød saaledes: „En neutral Magt er forpligtet til at vise al nødvendig Omhu i sine Havne og Farvande og med Hensyn til enhver Person indenfor dens Jurisdiktion for at forhindre enhver Krænkelser af de foran omtalte Forpligtelser.“ Al nødvendig Omhu! Saa stillede der nu til

den oprindelig foreslaaede Affattelse et Ændringsforslag fra belgisk og hollandsk Side, hvorved Artikel 25 fik sin nuværende Affattelse. Det skyldes altsaa et Ændringsforslag fra to smaa Magter, som begge to under Forhandlingerne i Haag udtrykkelig anerkendte de neutrale Magters Forpligtelse til at forsvare deres Neutralitet med Vaabenmagt. Jeg har citeret disse Udtalelser fra belgisk og hollandsk Side i min Tale under Finanslovsforslagets første Behandling, og dér findes de. De refererer sig til Drøftelsen af Landkrigskonventionens Artikel 10, men det er værd at lægge Mærke til, at det, hvorpaa man nu lægger saa kolossal Vægt her fra radikal og socialdemokratisk Side: „De Midler, hvorover man raader“, er et Udtryk, der er kommet ind ved Ændringsforslag fra to smaa Magter, som begge under Haag-Forhandlingerne udtrykkelig har erklæret, at de erkendte, at en Stat havde Forpligtelse til at forsvare sig militært mod Neutralitetskrænkelser, ja, hvoraf endog den ens Repræsentant, nemlig Belgiens, udtrykkelig udtalte, at det var da soleklart, at naar en neutral Stat havde Forpligtelser at opfylde, maatte den have de dertil fornødne Midler. Fra disse Sider og ikke fra Folk, som stod paa det samme Standpunkt som det ærede Medlem Hr. P. Munch, er dette Ændringsforslag altsaa bragt frem. Det gav heller ikke Anledning til nogen Diskussion under Forhandlingerne dernede, man fandt, det var et ganske rimeligt Ændringsforslag: „I Forhold til de Midler, hvorover man raader“. Thi Udtrykket tilsigter slet ikke at give de neutrale Stater en Ret til vilkaarligt at ophæve deres militære Forpligtelser ved at ophæve Militæret. Nej, et saadant forkasteligt Prokuratorkneb tog Belgien, efter hvad jeg før oplyste, udtrykkelig Afstand fra. Men det tilsigter kun at fastslaa, at ingen er forpligtet ud over sin Evne, vel at mærke, naar han ikke selv har gjort sig sig evneløs, som i det drastiske Eksempel med den værnepligtige, der afhuggede Tommelfingeren og gjorde sig ude af Stand til at opfylde sin Pligt. Det ærede Medlem Hr. P. Munch kunde ikke lide den Lignelse, for den passede ikke i alle Retninger. Den giver dog et klart Billede af dette, at hvis man selv sætter sig ud af Stand til at opfylde sine Forpligtelser, er det ikke nogen Undskyldning.

Saa forsøger det ærede Medlem Hr. P. Munch sig med en anden Udvej. Han siger: Vi er i Forvejen militært magtesløse efter